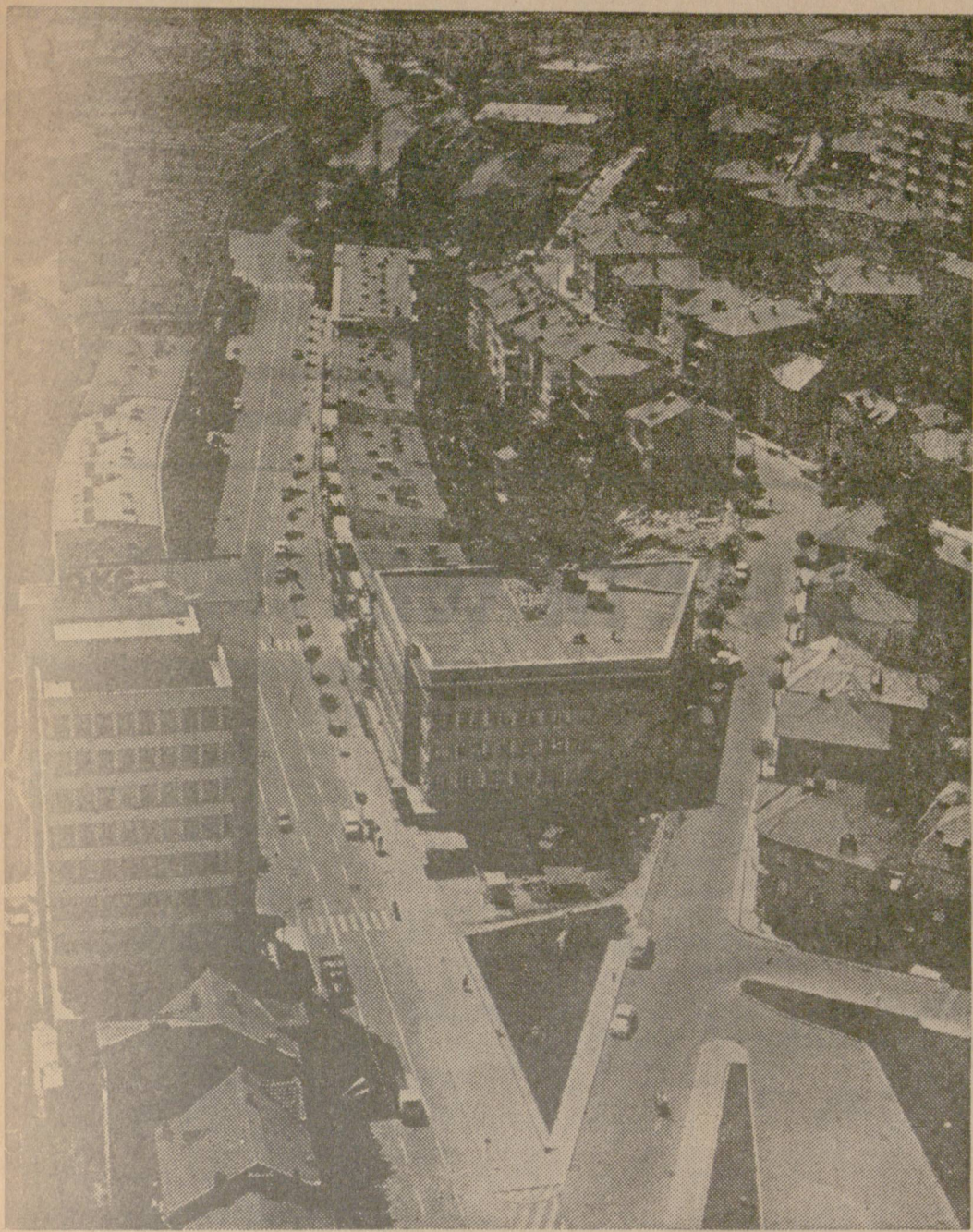

Оттук започва новият Търновград...
Снимка: Николай КАЧАКОВ

Цветя за празника

Историята е паметта на народите. Тежко и горко на този народ, който не опази ясна и чиста своята памет. Такъв народ престава да съществува. За него върху пергамента остават само лаконичните и безапелационни слова на летописца: „Загинаха като аварите. Не остана от тях ни племе, ни потомство“.

Българският народ днес съществува и се гордее със своята славна история и с устрема си на водещ народ във великата борба за тържеството на комунизма, за изграждането на мирен, справедлив и щастлив живот по цялата планета. Това право той дължи и на чистотата на своята историческа памет.

Ако през годините и вековете на чудното робство той не помнеше гордите думи на творците на своята писменост и култура: „И ти днес славянското племе към възход!“, ако не повтаряше като клетва пламтиците думи на Паисий „Бъгайно! Знай своя род и език!“, ако не пееше през десетилетията на капитализма и фашизма чудната песен за аления мак и бялите димове на съпротивата, ако за миг само беше изравил светлите имена на Бевтев, Левски, Благоев и Димитров — черна и горчива беше за днес съдбата му.

Затова сред най-скъпите в своята история дати, ни българите, с много любов, мъжествен възторг и гордост тачим Деня на Свободата, деня на второто си раждане. Затова на този юлий ден признаваме мелодични маршове разпукващи сърцата ни и ни връщат

към неповторимата атмосфера на оная добра и преследва есен, която дари на България и честното нейно шастие и още по-шастливите ѝ будни дни.

Мисаил в ежедневни грижи, отдадени на плано, ве и мечти, ние често не можем да премерим с ума си величината на делото, което българският народ увенча с първата си победа на Девети септември 1944 година. Пред очите ни се преобразява земята ни, градовете ни и селата, преобразява се битът ни, начинът на мисленето ни. Преодолявайки трудностите на невиданото досега строителство, опиянени от победите си то всички фронтове на икономическия и културен живот, ние не сме в състояние да осъзнаем в своя стремеж към още по-големи материални и духовни завоевания, изходното положение, оная червоната картина, която завари първият ден на нова социалистическа България преди двадесет и осем години.

ни. Не можем винаги добре да го осъзнаем ние, участниците в революционната борба на народа, живите свидетели на първите стъпки на новия живот, а какво остава на младите, на възрастниците на свободата и техните по-малки братя и сестри, които съдят за миналото и сравняват настоящето само по книгите и спомените на бащите и майките, на по-големите си братя и сестри...

Затова всеки нов празник на нашата социалистическа революция е ден не само на едногодишния „равносметка“ на народните дела, а и ден, в който се изостря историческият поглед на целия народ, ден, в който успехите ни се съизмерват не само с бедните ни планове и светли мечти, а и преди всичко с оная картина на недовимък и потиснатост, върху която единственият светъл лъч бе възторгът на верните на високите комунистически идеал и върхащите в неговото реално превъплъщение в насъщо нужни малки и голе

ми дела. И както е велик и законен устремът ни напред и гордата ни неудовлетвореност от постигнатите успехи, тъй трябва да е мъдър и реалистичен историческият ни поглед назад в миналото. Само така ще удвояваме и утрояваме радостта си от постигнатото, само така ще каляваме волята си и възторгът ни не ще помръква, черпейки жива сила от подвига, всеотдайността и светлата вяра в непобедимостта на високите идеали на онези, които първи вдигнаха знамето на борбата за нов живот, на онези, които в страшни и героични битки отдадоха живота си за днешните ни дни, на онези, които мислеха не за личното си, а за народното благоденствие, когато отиваха, дисциплинирани и въдворени, там, където ги пратеше Партията и Народът.

Нашият народ помни и своето пази своята трудна и героична история. Сред светлите дати в своята велика съдба той с любов и почит тил Празника на социалистическата революция. На този голям ден той възкресява чудната романтика на обновеният в оная героична на есен, първата есен, шедра на народа, отдал за свободата мило и драго. И с любов, и с възторг, и с тъга по отминалите години на романтика, калена в битки и трудови подвизи, ние си спомняме за първите си крачки в новия живот, разнасяме се, за да се калим, възторгваме се, за да се умдирим, целуваме върното оръжие, за да помнят враговете ни, че ние, гражданите на социалистическа България, своето тачим деня на второто си раждане, изпълваме го с новата светлина и сме готови за го браним с твърдостта и героизма на онези народни синове и дъщери, на които най-много дължим свободата си, възторга си, вярата си, мъжествената си увереност в бъдещето си, гордостта си на нация, която знае, пазя и тачи своята светла история, паметта на всекояко си път

Михаил ТВЪРДИНСКИ

Цифри и факти

През 1971 година националният доход се е увеличил с 63 на сто в сравнение с 1965 година — последната година от четвъртата петилетка. Средно годишно през периода на петата петилетка той нараства с 8,7 на сто и през 1971 година достигна 10 млрд. и 443 млн. лева.

В края на шестата петилетка националният доход ще възлезе на по-малко от 15 млрд. лева или ще бъде над двайсет пъти по-голям от 1965 г.

В сравнение с 1939 година промишлената продукция през 1971 г. нарасна 39 пъти! Съотношението между промишлената и селскостопанската продукция достигна 80:20 срещу 25:75 през 1939 г. През 1975 г.

нашата страна ще произведе електронно-изчислителна техника за над 500 млн. лева и ще покрене с български машини 85 на сто от външната машиностроителна продукция през петилетката. В сравнение с достигнатото през петата петилетка промишленото производство през 1975 година ще се увеличи с 55—60 на сто.

Петстотин хиляди дървени рала — това бе техническата въоръженост на някогашното селско стопанство. В настоящия момент по кооперативните поля работят 99 248 трактора (при равнени към 15 к. с.), 17 733 комбайна. По броя на тракторите на 1000 дка обработваема земя НРБ се нарежда на 10—15 място в света.

ДО СЕТНИЯ СИ ДЪХ — БОЕЦ НА ПАРТИЯТА

Баща ми Михал Друмева Михов е роден през 1903 г. в гр. Стражица. Той е първият син в младото семейство. Стоянка и Димитър Михови. След няколко години едно след друго се раждат и останалите братя и сестри — Азра, Велика, Донка, Иван и Ирина — 6 деца в семейството. Донка почина още като малка. Не минава много и се мейството осиротява. Почти дете, едва на 15 години баща ми заема мястото на починалия баща. Тих, скромен и извънредно трудолюбив, той върши всичко с голямо старание и чувство за отговорност. Слаб, с още тесни детски рамене, светло кестенява коса и дълбоки очи, той става „баба“, което звучи като „тата“ за всички братчета и сестрички. Такъв остава за тях през целия си живот. Такъв е и сега в техните спомени.

Животът върви напред, на родното недоволство расте. Бити и клубът, пълен с комунистични ремесленици, които е и татко. С червени ризи и знамена манифестираме те в селото, организират младежки вечеринки.

Скромен, природно интелигентен, баща ми беше обичан от млади и стари. През зимните вечери в бедната стая край джамала (печка нямаше) на газена лампа той четеше. В селската кръчма влизаше само да прочете вестника, защото пари не достигаха, за да си купува. Наведен над масата, четеше на глас, а около него селяни слушаха обясненията му, питаха го за политическите събития. И до днес у мен съществува убеждение, че татко, обикновен, безимотен селянин, знаеше много. Когато пораснах и станах ученик в гимназията, а след това в учителския институт, той разгръщаше учениците ми и често разговаряше с мен. С личния си пример създаде у мен любов към книгата. Много уважаваше ученика ми труд и ме поощряваше да се уча. С умилението поемаше и разгръщаше ученическия ми бележник, който то всеки срок носех. „Бедния човек го краси труда и честността“ — ми казваше често той. Колко много искахе да ме види да завърша образованието си, да стана учител.

У дома често носеше и четене нежелателни материали — „Работнически вестник“, прокламации на Пушкин, на Горки, брошури. От мен майка ми не ги криеше, ние заедно ги пазахме. Често ме караше да четя, а той допълваше, обясняваше, събличаше нещо, което беше научил. Спомням си за един албум от СССР, който отразяваше живота в колхозите. Колко възхищение будеха успехите на първата страна на комунизма, за която татко с такава вяра разказваше и у дома и сред роднините при семейни празници — навсякъде. Чес-

тен човек, всички му вярваха и затова той беше един от скромните, но убедителни агитатори на партийната пръв да.

И ако спомените от моите детски години са неизбледни, то съвсем пресни са тези за периода на съпротивително движение 1941—1944 година.

Първите партизани, които посещаваха дома ни са: Петър Панайотов — Мишо, Надя Панайотова — Радка, д-р Върбан Генчев — Стоян. А след това се зареждат Васил Петков — Любен, геи. Кирил Косев — Гошо, бай Вълчо от Камен, ген. Борис Копчев, Димитър Стойков и други.

Зиме и лете, през късна нощ или в ранни зори на лекото почукване вратата на нашия дом гостоприемно се отваряше. Всеки в къщи по

емаше своите задачи — татко да организира явките и свързките, майка да изпере дрехите на партизаните, да опече няколко пещи хляб, аз да стоя на пост и оглеждам движението.

Горнооряховският партизански отряд се подготвяше за сериозно настъпление, необходими бяха санитарни пакети. В селската аптека покуните правеха впечатление. За това ме изпращаха в Горна Оряховица и Велико Търново да купувам от различни аптеки най-необходимите лекарства. Майка намери от селото възок, смъкнахме единственията домашна тъкана покривка от масата, потопихме я във възок и мушамата за санитарните пакети бе готова. Няколко дни наред, под ръководството на д-р Върбан Генчев, приготвяхме ревакол, аспирин и други лекарства.

Късна зимна нощ. На кола д-р Върбан Генчев пише позивите към селяните и работниците и се съветва с татко: „Кажки, бай Михале, добре ли е така?“ И татко най-внимателно прави своите бележки — „Това няма да го разберат, така го кажи, така го напиши“. И съчетанието на високата култура на образования човек с житейската мъдрост и познаване на бития и характера на хората даваха добър резултат. Позивът стигаше до ума и сърцата на хората.

Такъв е останалият мой баща в съзнанието ми. И до последните си дни, когато бе разстрелян от фашистите край Стражица на 14 май 1944 година, той бе скромен, предан боец на Партията.

Стоянка КОНСТАНТИНОВА

Завръщане

Човекът сваля стражарската униформа и изведнъж се почувства много по-добре в старите си шапачи селски дрехи. И уж му бе леко да душата, пък нещо все го лопеше да се гърлото и го караше да се оглежда гузно и тревожно наоколо. Времето бе революционно, покрай сухото лесно можеше да изгори и суровото.

— Познах те ей, орловчанина, познах те! — извика някой в суматохата и го задържа на към един камон с въоръжени хора. — Не искаш ли да се видиш сега с бай Митю, а? Тъкмо отиваме към Лозен...

— Ама, господо... Ама, аз... — уплахено замънка бившият стражар, но го качиха в колата. (Ше си идеш безплатно бе, човек!) и потеглиха, сякаш само него бяха чакали.

„Втасах я сега!“ — сви се на дървената седалка човекът и за кой ли път напусна сиромашката си орисия и часа, в който бе облякъл стражарската униформа. Имаше достатъчно време да си спомни за бай Митю, когото тъкмо с такъв камон бяха откарвали преди четири месеца в Теодосиево...

През нощта на 14 срещу 15 май 1944 г. партизаните Кирил Камберов и Васил Петков случайно се натъкват на караула до склада за вино „Троянка“ край с. Лозен. Вземат единствената пушка, ло прикапват със Симеон Коспартов (другият караул избягва) и тежкожната нощ от ново тайнствено ги пренютава. Този път нежелателните по-поянати причини не се обаждаат на ятака Димитър Дюкенджиев, чиято къща е на стотина метра от „Троянка“. На сутринта обаче стражарите го арестуват без много приказки, тъй като с прогресивните си идеи той отдавна е тря-

в очите на властта.

В теодосиевското училище, превърнато в полицейски участък, посрещат Дюкенджиев с ехидни усмивки: „И тоз ите от шаба на Сталин, мамката му!“ После — седем дни зверски побой, за да се откаже от идеите си. Някои от стражарите използват случая да се докарат пред началството, други скришно прекапват устни...

За това си мислеше бившият стражар от Орловец, до като камонът пътуваше към Лозен. Шеше ли да бъде безпоощадна сега справедливата омраза на партизанския ятак или... Неочакван страх погълна по разтрепераното галло на селянина-стражар. Димитър Дюкенджиев извървя обратния път от Теодосиево до Лозен самичък с безброй почивки. Неоправил се още от полицейския „разпит“ и го изпрати в черните роти в Свиштов, а после и в Русе. Върна се отново в селото към края на август в очакване другарите му да го потърсят за решителни действия.

На 9 септември — един топъл и незабравим ден — неочаквано го потърси селският свещеник: „Димитре, съобщеният по радиото, че Отечествоният фронт взел властта. Какво ще правим?“

„Какво ще правим ли? Много работи има да правим, да да попе!“ — помисли си радостно Димитър, но вдигна рамене. Ами, ако е провокация? Едва когато и младият ремисист Георги Димитров покренено му каза същото, двамата решиха да действуват. Заедно с Йосиф Манолов заеха общината — мирно и тихо, без пушка да пукне.

Дните ютекоха задъхани, пълни с революционен план и опиянение. Нямаше време хляб да се яде, дото се каз-

ва, нито пък можеше да се спи спокойно. Ето че и сега някой го търси за нещо.

— Бай Митю, доведох ти един стар познат да си поговорите...

Така бившият стражар се среща на втори път очи в очи с партизанския ятак.

— Не ме убивайте, имам жена и малки деца... — приплака човекът. — Ше ти дам царевича, жито — колко то шеш...

Димитър се опитваше да си припомни нещо.

— За какво да те убиваме? — рече строго. — Ние не сме убийци!

— Аз бях... ама...

— Бил си... Добре, че рече ти все пак не са оцапани...

Човекът глупаво загледа разтрепераните си ръце и не повярва, като чу: „Върви си, сега!“ Повече никой не му обръна внимание и той побърза да напусне селото. Докато не прехвърли Виноградския байр, все се опасаваше, че някой ще изтича подире му да го върне или... Знаеше, че така правят в полицията — „при опит за бягство“ — независимо виновен ли си или не. Никого още не се бе обляквал с хуманизма и правдата и докато бързаше през явите за своя дом, с благодарност мислеше за тези, които бе заставен да преследва и които съвсем убедително му бяха доказали, че хората не са зверове.

— Хей, комшу, откъде пишеш така? — срещна го накрай нивите един негов съсед.

— Завръщам се от стария свят — каза човекът по-скоро на себе си, отколкото на любопитния си комшия.

Беше прозрял една човешка истина.

Йордан ВЕЛИКОВ

А е толкова млада...

малкия Свилан изпрати да се извини на бащата. И отново онова чудно спокойствие заля целия дом, и отново поведоме разговора — за децата, за свекървата, тази незаменна, неуморна помощница и, разбира се, за работата на младата жена. Нищо, че в момента е в отпуск по майчинство! Нищо, че само от една година е секретар на общинския комитет на Отечествения фронт! Та нали току що затава, защото обича новата си работа бившата счетоводителка от кооперативното стопанство, тя може да говори за нея сякаш безкрайно дълго. И за новите тротоари, пък и за тези, които трябва да се оформят, за асфалтираното шосе до Косматина, и за новата детска градина, за която са отделени средства от самооблагането и, разбира се, за кампанията по прибирането на реколтата. Вярно е, че сега тя не може да агитира, да организира пенсионерите и пионерите, но заместниците й непрекъснато я информират, търсят я, пък и тя самата се интересува, след ди отблизо работата им.

Нама защо да крия, трудно е да работиш с хората, споделя младата председателка. Но пък и няма нищо по-хубаво от тази работа. Огобено когато виждаш как се променя съзнанието им, когато ти повярват и ти се доверят. Пък и когато има кой да ти помага... И в топлиите кестенови очи пламна нова искрица, когато спомена име то на съвръг си, секретаря на общинския комитет ча ДКМС.

Младата жена отново, за кой ли път вече, се привежда към бялата колиčka и поема мургавото бебе, заруменяло от здравия със на свеж въздух. Откъм стаята долита приглушеният шепот на двесте по-големи братчета, които вече бяха забравяли неприяния инцидент с теслата — наля мама успя веднага да ги успокои с добра дума, с усмивка, с онова чудно спокойствие...

А аз и сега си мисля за тази млада жена, на която сигурно не остава време да четете учебници и справочници за отглеждане на деца и педагогически рецепти. Мисля си за добрия урок, който би могла да даде на всяка жена в онези августовски дни. За спокойствието и атмосферата на дома й. За любовта и ненамерения часове и графини работа с хората на село. За уважението, за доверието на тези хора към младостта и.

Мария КАЧАКОВА

ХИМКОМБИНАТЪТ — НАШЕТО ДНЕСНО И УТРЕШНО САМОЧУВСТВИЕ

Двадесет и осмата есен е пред нас — шедра и плодородна. Изпълнена с много рът и богати делици, тя уве личава трижды нашето днешно и утрешно самочувствие, защото България и окръгът вече мерят ръст с редица на преднали страни. Показатели, макар и изброими, са много. Ние сега строим атомни централи и кораби, на между народния пазар издизайна на родното машиностроение успешно конкурира традиционни производители и износители. Но в тези редове искаме да посочим едно кчче от Родната край Свещов, където вече няколко години хиляди строители, монтажници, производственици и специалисти изграждат един бисер на Дунавския бряг. В много близък бъдеще от него към всички посоки на света ще потегли тъй наречената „Свилоза“ — новата световна марка в производството на изкуствени влакна — дело на колектива на Химкомбината край Свищов.

Отиващата си година ще остане като една от най-трудните в няколкогодишния строителен летопис на този гигант, изграждащ върху пясъчна „възглавница“, покорила стотици декар блатиста площ. Изграде като вече поражава самочувствие, защото са усвоени над две трети от предвидените капитални вложения, а една трета от проектираните основни фондове са в експлоатация. И ако казваме, че 1972 г. е най-тежката, то е, защото, въпреки огромните трудности и недостигът на хора, че се изгради и пусне в действие Шапелният завод — основен обект, с който фактически завършва първият етап от изграждането на Химкомбината.

В мирната „битка“ за време участвуват над 500 души и те я печелят. Редица основни подобрения влязоха предсрочно в редовна или пробна експлоатация. Налице е не само първата изоблена целулоза, но и инсталацията за нейното сушене, балиране и опаковане. Шестдесетдекаровият покрив и сто и петдесетметровият комин на Шапелна престанала да бъдат проблеми № 1 за изпълнителите и инвеститорите. Първият пласт от хидроизолацията за покрива е вече готов, а коминът след всеки изминат ден „расте“ с повече от 2 метра. Имената на десетки строители и монтажници — победители в битката за време — станаха широко известни и ползват златния фонд на окръга за орденосъци и първници. Често те работят в предпразнични и празнични дни, на смен и удължено работно време. Потънали са в пот или пясъчен прах, но никогата не са без самочувствие на победители, защото знаят, че с изградените от тях производствени корпуси, че с монтираните машини и съоръжения до края на годината трябва да се произведат 20 000 тона целулоза и 2000 тона изкуствени влакна.

Строещт преобразява не само района, но и много хора. Довчерания кооператори или

младежи, завърнали се от казармата, ученици и курсисти усвояват нови професии, които ги изпълват с неподозирано самочувствие. Примерите на всеотдайност към професията, високото чувство за обществен дълг и дисциплина, ако щете и на мъжество, чийто носител са много и е трудно да се изброят — Велизар Бързин, Стойне Миладинов, трънските коминджии — братята Цонко и Милко Исаеви, груповите технически ръководители Тако Митов, който в края на юли прочете обръщение на комуните при Химкомбината към всички изпълнители, с което ги призовава на героичен труд за спазване на пусковите срокове, увличат нови хора. Всички бригади, групи и организации откликнаха на обръщението. Всеки изминат ден носеше и носи по една или няколко трудови победи, които ни доближават до деня, в който на шата страна, благодарение на този Химкомбинат, ще бъде на едно от първите места в света по производство на изкуствени влакна на глава от населението.

За любителите на сравненията това значи, че производството на изкуствено влакно (от памучен тип) ще премакне не от необходимостта от засаждането на повече от 1 100 000 дка на мук, а вълноподобното изкуствено влакно ще замени вълната, която дават над 7 000 000 овце. Но картината няма да бъде пълна, ако не кажем, че Химкомбинатът ще произведе да за страната такова количество изкуствена коприна, каквото може да се добие

Една полезна среща

В навечерието на Празника на свободата комитетът на Отечествения фронт в квартал „Н. Габровски“ организира екскурзия с активиза до гр. Плевен. Участниците в нея с голям интерес разгледаха музея на революционното движение в Ловеч, историческото Къркиско ханче и друг забележителности на този стар и красив град.

В Плевен сърдечно ни посрещнаха отечественофронтовците от първи район с председател на кварталния комитет подполковник Маринков. Обменен бe ценен опит в отечественофронтовската работа.

След това посетихме музеите и други забележителности на града. Големият нефтозавод край Плевен предизвика законна гордост у нас.

Отечественофронтовците от Велико Търново и Плевен ще продължат и за бъдеще да обменят опит помежду си, да работят по-активно за претворяване в дело на партийните решения.

Борислав АРСОВ

Има какво да научи инж. Христо Захариев (вляво) от съветските специалисти Юрий Денисов и Иван Лазар, които работят на строежа на Шапелния завод. Сл.: П. ТАРАСЕНКО

от... 118 милиарда пашкули. Народното стопанство ще получава пак откуп и големи количества натриев сулфат, азот, кислород, целулоза и други. Оборудването, съчетано в себе си достижението и техническата мисъл за този отрасъл в СССР, Япония, Франция, Австрия и други страни, ще обезпечава максимална точност и непрекъсваемост на технологичните процеси. Съвършените схеми за оперативно ръководство и управление, тех

ническата безопасност и хигиена на труда нареждат Химкомбината до най-модерните предприятия от този род в Европа. Не само Свищовският район, но и окръгът, и страната с всеки изминат ден променят своя традиционен облик, променят го хората като тези строители и монтажници край Дунава. Те са и носителите на днешното ни и утрешното ни самочувствие.

Михаил МАНОЛОВ

РАЗМИСЛИ ЗА ВЕЛИКОТО ПРЕОБРАЖЕНИЕ

Пролог за вчера, днес и утре • Срещи в две предприятия, които атакуват висините • Обикновеният труженник и специалистът и... тяхното величие на духа • Празничен послеслов

ВЧЕРА! Това е минало, не забравямо. Начало на вети кото пътуване от здрача до изгрева. Страдалческо с недоволство, с бурите и късави те вакхалии на насилниците. Хей, Балкан ти роден наш, колко мъки знаеш, колко тайни криеш!...

ДНЕС! Летописът на днешния ден започна от онова вече, което свърши безвъзвратно. На първата му страница са записани „Шумете, дъбри и балкани“ и песента за Катюша, олимпийците от свободата. Нашето днес е наднационално понятие. В него лежат годините на разгрома на фашисткия звер, на непосилно създаване, на шурма към съществуване...

УТРЕ! За него ние имаме концепция, сътворена от чуждолюбителите. Комунистическа партия, съдържаша многогодишното мечтание на хиляди знаяни и незнайни герои, на цял народ. Към сияйното уgro на утрешния ден ние се движим с мъдростта на марксизма-ленинизма, с оптимизма на непогрозимата ни вяра, с цялата си общ...

ВЧЕРА, ДНЕС И УТРЕ!

Три жалона — два по пътя ни дотук и един напред... Пред светлия ден на своето дата искаха да се срещна с

ДВЕ ПРЕДПРИЯТИЯ, КОИТО АТАКУВАТ ВИСИНТЕ

Избрах едното — наследник на вчерашния ден, а другото — рожба на днешния. Искаха да сравня измеренията им, да видя обикновения труженник и специалиста в тях, величията им на духа.

И отидох в текстилната фабрика „Васил Мавриков“. Тук в годините на народната власт от дребните текстилни фабрики във Велико Търново израсна модерно социалистическо предприятие, с ускорен производствен ритъм, заело едно от челните места в системата на ДСО „Текстил“ по производствеността на труда и качеството. И поема няма от стария капиталистически начин на производство. Бай Васил Стоянов, който навърши 41-годишен текстилен трудов стаж, добре знае какво е било и какво е сега, когато за томатиката и механизацията имат думата. А не само той живата история на предприятието. Това могат да потвърдят и семействата на Иван Цанев, на Атанас Панайов

тов. Човекът-труженник и специалистите тук постигат път на техническа възможност на машините, като при това погледът е отпразнен към производството само на първокачествена продукция, нещо, което вече не е идея-фикс за първенците Анка Славчева, Анка Йорданова — гъркачки, Неда Белева, Пенка Якимова и Мария Парижкова — предци, които са достигнали световните показатели.

Стари са традициите тук и за предаване опита на преемниците. Само Анка Славчева е обучила 30 гъркачки.

Хубав дял в борбата за модернизацията и повишаване ефективността на производството имат специалистите. През миналата година във фабриката беше внедрена нова технология за скробане на основни, което понижи ктс личици при тъкането и увеличава производствеността на труда средно с 2,41 на сто и има 4300 лв годишна икономия на скробини материали. Общият икономически ефект с въвеждането на тази технология е 37 575 лева. Внедрена бе и технология за преработка на отпадъка при да рачите, който преди се предаваше на стопанското предприятие „Вторични суровини“. Икономическият ефект от оползотворяването на този отпадък е 18 000 лева годишно.

До средата на месеца ще завърши модернизацията на ринговите предачни машини, което ще увеличи производствеността с 25—30 на сто, ще намали късливостта и ще по добри чувствително качество на преждите-единички. То ва наложи изменение и в подготвителния отдел, където през октомври ще започне модернизацията на 20 даращи, а през следващата година и на останалите. Погледът е от правен и към модернизацията и автоматизацията на вътрешно-заводския транспорт, с оглед да се намали броят на работниците, заети с такъвизи операции и се увеличи производителността и тук с 30 на сто. Наред с това се разгръща и рационализаторската дейност, като за първото по лудогие са приети за експериментирание в внедряване 42 предложения.

Внедрено е в производството и ново изделие — артикул „Минзухар“ — полиестер, смес целулоза с общ метраж 1 000 000 метра.

От хубаво по-хубаво срещнах и в Завода за телефонни електродриватели. То е едно от най-младите предприятия в окръга, едва с 4-годиш

През откренатата врата на септември неусетно се промъкна есента. Заряжавелите дървета бавно започват да оплешивяват, по прашните пътища тръгват кървани от коли — стопаните на отпадъците от шед ро майчинство земя прибират плодотворе на своя труд. А от 28 години той става все по-спорен...

7 352 640 ХЛЯБА

Хлябът — единственият бог на селянина, вечната грижа, която го е приспивала, мисълта, която го е събуждала векове. Било е някога. Тази година само от произведеното надпланово пшенично зърно могат да се заместят 7 352 640 хляба тип „Добруджа“. А ако се потърси сравнение и за надплановите 2100 т. ечемик?

По пътя към тези тонове може да се срещнат много неща. Един агроном, потънал от безсъние, заробен в технологичните карти на насрещния план, един пилот от селскостопанската авиация, чийто самолет вместо сняг изсипва от мартенското небе изкуствени торове, опрашени, засмени комбайнери, работният ден на които свършва късно през нощта. Можеха да се срещнат главният инженер на АПК „Янтра“ — Светослав Петров, за когото април и май ще се запомнят с безкрайните митарства, докато се осигурят приспособленията на зърнокомбайните, благодарение на които се спасиха от разливяване тонове зърно. Или пък масларевският механизатор Тодор Цетанов, който с монтираше на модифициран хедер на комбайн СК—4 на СК—3 удел жита на много машини. Или неуморимият Ангел Симеонов от Иванча.

Споменатият агроном може да бъде Здравко Аврамов от Дъско и Стефан Георгиев от Сувата, Йосиф Петров от Долна Линия или Иван Вълков от Свищов. Комбайнерите можеха да са от бригадата на Петър Денкинов от Козловец или от тази на Тодор Станков от Страхилово. Отвсякъде мо

жеха да бъдат, затова имената не са главното. Най-важното е, че всеки от огромната армия механизатори, специалисти, кооператори от първия ден на жътвата даваха частца от себе си, от своята любов, от своя труд. И хамбарите се препълниха. А специалистите са категорични — зърното произведено с основата на селското стопанство.

ЕЗИКЪТ НА ЦИФРИТЕ

Асфалтови алеи, градини, блеснала от чистота столова, клуб — един малък комплекс за работа и почивка. Дали някой от първите животнодържатели, газили до колена в кал, изпреварвали утрото в борбите с трепкащи газени фенери, си е представял някога такава кравефера, такъв стопански двор.

Цифри и факти

Ето какво представяше Великотърновски окръг само преди 28 години. До 9. IX. 1944 година на неговата територия имаше около 165 дребни капиталистически предприятия и занаятчийски работилници. Земята, разпокъсана на хиляди парчета, обработваха около 80 000 стопани.

Сега той има нов облик. С решителни темпове се извършва разширяване на мащабите на промишленото производство, концентрацията на селското стопанство. През миналата година бе произведена обща промишлена продукция за над 578 млн. лв. Съотношението между промишлената и селскостопанската продукция от 71:29 в края на четвъртата петилетка стана на 79:21.

В края на шестата петилетка произведената в окръга промишлена продукция ще възлиза за над 910 000 000 лева

Някой наистина може и вярвал. Някой, но сега по краят цветята вървят в ки, вървят край пилоните, дето се все знамето на правенството. Знамето, което в години стои в Морави и веко става кореняк моравчанин. И за постоянното му жителство са виновни прекрасните условия за труд и почивка — разквнчното на високите резултати, защото при такава обстановка човек не може да не се изяви откъм най-добрите си страни. Един някогашен ратий Недялко Василев сега е гордост не само за краевеферата, но и за селото. Но Недялко не е единствен нито в Морави, нито в окръга. Иначе нямаше да има тези 700 т мляко надоедено досега в повече от миналата година. Нямаше да бъдат предалени 1500 т месо над плана. Когато става въпрос за цифри от порядъка на хиляди тонове, те трудно могат да се игнорират, още повече, че се касае не за изключения, а за нашето ежедневие...

20 КИЛОМЕТРА

От много наши села тръгва ли някога гадите да търсят щастие в чужбина. Но човешкото щастие е капризно цвете, трудно расте на чужда земя и се завързва на нашите остарели, помъдрели. Малките бабчи стигали колкото за двата края. И така до деня, когато дойде времето на големи те кооперативни градини. Зад граница вместо градини тръгнаха плодотворе на труда на техните потомци. И ако се наредят всички вагони, които е изпратил само тази година нашата окръг зад граница в плодове и зеленчуци, ще се получи една композиция, аляга 20 километра. 20 километра досега, но колко ще порасне тази композиция, докато се прибере всичият плод от кооперативните ниви. И тези стотици вагони стават законната основа на нашата гордост, гордост на хора, завоювали твърди позиции на външния пазар...

Трудно, много трудно се намира пътът към щастие. И търбавиш да дойде она седмичарийски ден преди 28 години, за да тръгнат най-после хората по него...

Николай ТОМОВ

СПРАВОЧНИК

КИНО

Очаквания до неделя кино излъчват кината в градовете на окръга ще проектира: **ВЕЛИКО ТЪРНОВО:** „Девети септември“ — „Разгневената луна“; „Искра“ — Последният изследване; „Траур фронт“ — „Короната на руската империя“; „Баща за в неделя“; „Янтра“ — „Космос“; „Сбогом, Гринго“; профсоюзно кино „Васил Мавриков“; „Боксери“; **ГОРНА ОРХОВИЦА:** „Денят“ — „Мъртвите очни говори“; „Македонска кървава сватба“; кинато кино — „Михаил Строгов“; профсоюзно кино „Харалампий Стоянов“ — гара Горна Орховица — „Мотодром“ и „Напреда, чo вее“; **СВИЩОВ:** „Азиско Константин“ — „Короната на руската империя“; „Академия“ — „Мъртвите очни говори“ и „Закиснели цветя“; кинато кино — „Един про бий доктор“; **ДИМИТЪР СТОЯНОВ:** „БП пристъпва към дей ствие“ — „Корените на изграждането“ и „Големата награда“ и II серия; **ДЪСКОВЕЦ:** „Христо Ботев“ — „Метел“; „Диверсия“ — „Който не даде не мисли“; **ЕЛЕНА:** „Христо Ботев“ — „О кей!“, „Осиян“ и Царията на чардаша“; **ПОДСИКИ ТЪРМБЕШ:** „Коста Петков“ — „Досадният гост“ и „Черната опашка“; **СТРАЖИЦА:** „Развиги“ — „Не е човек за Кемп Дитрих“ и „Краят на атамана“; **СУХИНОД:** „Трезвено“ — „Очакване“ и „Зестрата на каяния Раду“.

МУЗЕЙ

Работно време на музеите във Велико Търново. Археологически резерват „Царе вец“ — от 7 до 19 часа всеки ден; експозиция „Втора българска аяр жава“ — от 7 до 19 часа (почивен ден — понеделник); експозиция „Възраждане и етнография“ — от 8 до 17 часа (почивен ден — ато рник); експозиция „Затвор-музей“ — от 8 до 18 часа (почивен ден — петък); експозиция „Рабитинско революционно движение“ — от 8 до 12 и от 14 до 16 часа (по чивен ден — срда); битова къ пна в Арбанаси — от 8 до 12 и от 14 до 18 часа (почивен ден — понеделник). Музейните кътове — „Първа соци алистическа сбирка“ — Печатни ца „Рабитин“ и „Къща-музей „П. Р. Славейков“ приемат посетители по заявки на телефон 2-31-57. В неделя музейните експозиции са отворени за посещение от 8 до 12 и от 14 до 16 часа, с изключение на археологическия резерват „Царевец“ и „Втора българска държава“, които работят без прекъсване до 19 часа.

ФУТБОЛ

„А“ РФГ „Левски-Гг“ — „Черно море“; „ЖК-Сг“ — ЦСКА „Септемврий ско зиме“; „Славия“ — „Берос“; „Порник“ — „Черноморец“; „Вот те“ — „Дунав“; „Локомотиви“ Пл — „Спартак“; „Етър“ — Тракия; „Водня“ — „Лъсков“; „Академия“ — „Локомотиви“ Сф.

СЕВЕРНА „Б“ РФГ

Кърпачев — Доростол; Академия — Металург; Свешаница — Локомотив ГО; Ангел Кичев — Лукогорец; Добруджа — Бяни; Септемврийска слава — Дунав; Локомотив Рс — Царлоф; Орловец; Ком — Чавдар; Д. Ватс — Червено знаме.

ЗОНА „ЯНТРА“

Ненко Илиев — Локомотив Др; Локомотив Кч — Черноморец; Левски Яск. — Велков; Захариев завод ГО — Раковски; Бю тев — Захария завод Рс; Левски Ом — Левски ПТ; Янтра — Железничар; Бейковски — Сеп тември.

ТЕЛЕВИЗИЯ

ПЕТЪК — 8 СЕПТЕМВРИ
10.00 — Новини; 10.05 — Маса вие; 10.15 — „За народна свобода“ — филмов очерк за Мале Тасева; 10.35 — Концерт народна музика; 11.00 — Интервю; Олимпийски игри — Мюнхен; 12.00 — Информационен дневник; 12.35 — Интервю; Олимпийски игри — Мюнхен; 12.40 — Програма за чуждестранни туристи; 18.00 — Новини; 18.10 — ТВ студио Пловдив; „Срещи пред празни ка“; 18.30 — „За хиляди слънчеви дни“ — рецитал по стихове на поети-партизани; 18.50 — Тур жествено събрание и концерт по случай националния празник на НРБ — Девети септември. В пазуата: По света и у нас; 22.00 — Новини; 22.10 — Интервю; Олимпийски игри — Мюнхен; 72

СЪБОТА — 9 СЕПТЕМВРИ

9.40 — Обявяване на програмата; 9.45 — Деветосептемврийски пес ни; 10.00 — Празнична манифестация на софийските трудеци с пея; 10.30 — национална празнична НРБ — предаване на цветната телевизия; 11.40 — „За хиляди слънчеви дни“ — рецитал по сти хове на партизански по ети; 12.00 — Концерт на държав ния ансамбъл за народна музика и танци Пирин — Благоевград; 12.20 — „Слънце, дай ръка“ — филмова импресия; 12.30 — „Сб радни му се, набрала“ — преда ване за децата; 13.00 — Информационен дневник; 13.30 Интервю; Олимпийски игри — Мюнхен; 13.40 — предаване на цветната телевизия; 16.00 — „Вчера, днес утре“ — сборна програма; 19.40 — Лека нощ, деца; 20.00 — По света и у нас; 20.30 — Празни чен страсти; концерт; 22.30 — Новини; 22.40 — Интервю; Олимпийски игри — Мюнхен; 72 — предаване на цветната телев изия

НЕДЕЛЯ — 10 СЕПТЕМВРИ

10.00 — Новини; 10.05 — Интервю; Олимпийски игри — Мюнхен; 10.35 — предаване на цветната телевизия; 11.35 — Интервю; Олимпийски игри — Мюнхен; 11.40 — на част от празничната 2-та септемврийска програма; 13.00 — Информационен дневник; 13.30 — „Нова Загора“ — филмов очерк; 13.55 — „Три хора се явят“ — народни песни и танци; 14.15 — Телетел на празничния деветосеп темврийски тираж на Спорт того 2; 14.45 — Интервю; Олимпийски игри — Мюнхен; 17.20 — преда ване на цветната телевизия; 19.30 — С песен из Слънчев бряг; 19.50 — Интервю; Олимпийски игри — Мюнхен; 20.00 — преда ване на цветната телевизия; 19.30 — Новини; 19.40 — ТВ обектив; 19.00 — По света и у нас; 19.20 — Лека нощ, деца; 19.30 — Интервю; Олимпийски игри — Мюнхен; 22.00 — преда ване на цветната телевизия; 21.30 — Интервю със създателите на сериата „На всеки километър“ и премиера на I епизод от новата поредица „Ден втори“; 22.55 — Забавна програма; 23.10 — Но вния

Рожба на животворната българо-съветска дружба

Неотдавна гост на редакцията бе инж. Иван МИХАИЛОВ, ръководителят на групата съветски специалисти, които работят на деха за минераловатни изделия в Полски Тръмбеш.

Той бе любезен да сподели мисли с читателите на вестника за непосредствената работа на съветските специалисти.

При техническото съдей ствие на Съветския съюз в Полски Тръмбеш се строи цех за производство на минераловатни изделия. Цехът е проектиран в творческо съдружие с московския институт „Топлопроект“ и НИП „Заводпроект“ — София.

Цехът трябва да бъде завършен до края на тази година. Той ще произвежда меки и полутвърди минерални плочи и синтетична вата. Минералните плочи имат широко приложение в на родното стопанство. Строителството, енергетиката, металургията, химическата промишленост, хладилната техника, транспорта и много други отрасли на народното стопанство са главните потребители на тези изделия.

В строителството на жилищни и промишлени здания използването на таки ва материали води до икономия на основните строителни материали (цимент, метал дървесина, до нама ление дебелината и теглото на стените, до съкраща ване загубата на труд и в крайна сметка до намалява

не себестойността на строителството.

Този цех е единствен по рода си в България. Технически, вентилационно, електрически, оборуване, контролно-измервателните уреди и автомати на са доставени главно от Съветския съюз.

Строителството на цеха монтираше на неговото оборудване се извършва в тясно сътрудничество между български и съветски специалисти и е към своя край. В процеса на общия труд укрепна дружелюбното обмяна се опит.

За неговото изграждане полагат особени грижи ДСО „Цимент“. Окръжният комитет на БКП и ОНС, ръководството на Комбината за строителни материали — Велико Търново.

Пред големи и дружен колектив от строители и монтажници стоят големи и сложни задачи по завършването на цеха и пускане то му в експлоатация. Цехът ще бъде наш общ принос в развитието на строителната индустрия и ще задоволява потребностите на България от топло изолационни материали.

1944
1972

Днес имаме голям празник — **РОЖДЕН ДЕН**. Веч но младата ни СВОБОДА с усмивка като изгрева, пре метена, натъкмена, нагласена, посреща скъпи гости — от заводи и полета, от Дунава до Балкана. Скързат тежкотоварни коли, пицат влакове, чуват се тър жествени маршове и песни. Песни септемврийски, неуважавщи, с дъх на парти зански балкани. . .

Пръв е дошъл с атомна скорост новостроящият се АТОМЕН ГИГАНТ КРАЙ КОЗЛОДУЙ. Той рапортува, че неговата мощна енергия ще се използва за мирни цели, че сега наши и съветски инженери хвърлят всички усилия за по-скорошното му завършване, за да даде обилна електрическа светлина на цялата страна.

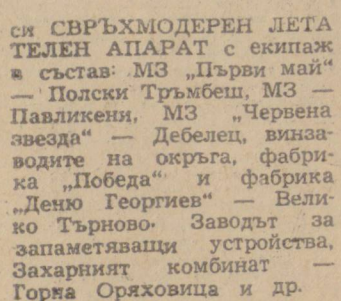
Чул думите на преждо
ворящите свои съперници
представителят на нашия
окръг, левентът край Сви
щов ХИМИЧЕСКИЯТ КОМ
БИНАТ вдига сълзичето
си чело и с кълбо от поли
нозно влакно обещава в
най-близко време да ушине
на красавицата такава рок
ля, на която ще завиядат
и най-елегантните дами.

Отгъдно — на юбилярката се забелязва нещо необичайно — на Празника на сво бодата — ПАРИЦА! Но това е паричната на полето. И нали е парична, не ходи сама — иска придружение. Затова е повикала брати гадю от селото и града, кои то да я приберат от поле то и я доведат под ръка на празничния бал. Кой би отказал на такава хубавица!

Вляво — малка авария. В минното поле от празни силиканни ями е позапрял МЛЕКОНАДОЯТ. Наложило се е спешна намеса на специалисти-монтьори, които да затегнат бързо гайките, болтовете и другите му слаби места, за да тръгне от ново напред.

Около огромната плодна
реколта се суети „БУЛГАР
ПЛОД“. Желанието му сам
да занесе тежкия подарък
явно не е по силите му и
затова е вдигнал далекогле
да си и търси дали отня
къде няма да се зададат я
ученически, я студентски
бригади да му помогнат
да е яви навреме за праз
ника.

Горе в десния ъгъл, над
рал височина в ТЕХНИ-
ЧЕСКИЯ ПРОГРЕС, се на

Тези недоумявания как коле-
гите им от „Металургия“ —
Горна Орховица, Дър-
вопреработвателният комби-
нат да влязат в крак с
техническия прогрес, вър-
тят манията и не мо-
гат да припалят. На дру-
ги, като консервите пред-
приятия им липсва пък ме-
ханизация, не откриват
скрити резерви, понякога
не спазват технологически
те процеси. . .

От висините на световно
то равнище се приземява
с парашут ЗАВОДЪТ ЗА

РАДИОЗАВОДЪТ — Велико Търново наднича от морското равнище и мечтае за парашутен скок, но скокове правят само дръзковете, а не като тия, които са в долния десен ъгъл. Те надуват бандите на големите обещания, удрят тъпана на празнодумството и си остават само със шумо тевиците.

Пак в този район от на-
шето карикатурно табло в
особено положение е изпа-
днал МЕСОКОМБИНА-
ТЪТ — Велико Търново.
Той прилича на студент-
на явил се на изпит. На
гърбил е продукцията си,
която поради нехайство не
е представил за оценка и
сега няма очи да се яви
на празненството. Единст-
веному му успокоение е,
че не е сам. В подобно по-

Пристига без закъснение по график тежкото нажен влак, препълнен вагоните си в безбройните успехи на нашите славни железничари от ж. п. управление — Горна Оряховица. Той е събрал от всички гари по дарци, които след разтоварването им отново ще напълнят магазините със стоки за широко потребление, за да бъдат задоволени всички. Това е най-големият дар за ПРАЗНИКА НА СВОБОДАТА.

СТРОИТЕЛИТЕ, издигнали купелите на нови заводи, стънчези апартаменти и кокетни къщи в селата, бързат да поднесат тъй очаквания златен ключ, но в бързината си са загърбили и нещо недолъжне, но и не тъй качествено изпълнено. Ключът на техните успехи ще бъде наистина златен, ако спазват и пусковите срокове.

Влязат в старите си доспехи, ТЪРНОВГРАД кани да види каквo e направило в негo след Постановлението на Министерския съвет, за да се почувствава той като исторически, туристически и културен град. И въпреки че учени и специалисти все още умват Кое къде и как да стане и с това забравяят някои работи, гадат гостолубиво кани, защото има какво да се види. Реставрирана e първата и втората порта, работи се по възстановяването на Патриаршията и др.

Натоварен с научни трудове крачи с първи уни-верситетски дипломи, с нови факултети и големи перспективни планове ВЕЛИКОТЪРНОВСКИЯТ УНИ-ВЕРСИТЕТ „КИРИЛ И МЕТОДИЙ“, който доказва че е достоен **продължител** на Търновската книжовна школа

с повишаване градуса на веселбата **някъде** влясно

се е заедно **ВЕЛИКОТЪРНОВ**
СКИЯТ ТЕАТЪР с новия
си раздел „**МУЗИКАЛЕН**“
и навива пружината за
предстоящия сезон, че всич-
ки с нетърпение очакват
да му чуят гласа.

Получили наскоро като дар от свободата великолепната си изложбена зала, на която могат да завидят много европейски столици, **ХУДОЖНИЦИТЕ** се отблагодаряват с новата си национална изложба на историческа тема.

От името на семейните ни състатели ансамбъл "Сидер войвода", танцовия колектив "Победа", колективите на читалище "Искра" и др. постигнали големи успехи у нас и в чужбина, донесли медали и слава, да изпее думата си като приветствие има ХОР "ЦАРЕВЕЦ" - Ангитрап, който гърдите си с големите награди в Ланглон. Там той прозлязи дори англичаните и потвърди още веднъж, че е потомък на

спаси божляри.
Доказал не за пръв път, че може да спира „Локомотив“ и сега пред празника великотоновският „ЕТЪР“ спира за малко движението на всички превозни средства, за да даде път на задалата се от горния дялът прославена ГОРНО-РЯХОВЧАНКА СВЕТИЛА ЗЛАТЕВА, която идва чак от Мюнхен като най-бързоходна да връчи своя скъп подарък — кошинци та с олимпийските медали, завоювани от нашите спортисти.

РОЖДЕНИЧКАТА е до-
волна от подаръците, които
с всяка измината година ще
се множат. А нека сега
заедно с нея всички при-
състващи на трапезата
се чукнем за здравето и
новите ѝ успехи. ДА БЪ-
ДЕ!

Нарисува: БОР
Написа:
Христо СТОЯНОВ